

EGGERI POSTA.

HETILAP.

EGYSZERSMIND A HEVESMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési díj: egészévre 5 ffr — kr o. é.
" " félévre 2 " 50 " " "
" " negyedévre 1 " 30 " " "
Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetéseket elfogad

EGGERBEN a kiadó-szerkesztőség (Széchenyi utca 168. szám, az irgalmasság névelővel szemben), az érs. lyc. nyomda-irodája, Jentsch G. könyvkereskedése (czukor utca), a volt kiadó Ceisler Lajos (haltér 239. sz.) Fraenkl B. Miskolczon, Póplán E. Gyöngyösön, — és minden cs. k. postahivatal.

Hirdetésekről

fizetnek minden háromszor hasábjott sorhely után 6, másodszori közzétételknél 5, harmadszorinál 4 kr; azonfelül bélyegadó fejében minden hirdetéstől 30 kr o. é.

I. évi folyam.

43. szám.

November 9-én 1862.

LEVELEZÉSEK.

Pour qui ce chant funèbre et ce pâle flambeau?
Lamartine.

Volt egyszer egy igen-igen híres színész; nevét feledém, de azt tudom, hogy comicus volt, a főváros kegyence, a ki játéka és rögtönzéseivel még a holt arezára is mosoly tudott volna csalni, művész testtel-lélekkel, dicsvágyó és büszke koszorúra, de a művészetnél, e dicsőségnél s koszoruinál mégis jobban szerette — feleségét, a ki szintén jeles — nagyon jeles művésznő vala. Történt pedig, hogy ez, egy este nemcsak színpadi, de az életbeni szereplését is bevégezte, midőn a férj éppen legjobb szerepében viharos tapsok közt debütírozott, és a darabot folytatni — a férjnek játszani kellett! Hiában mondá a közönségnek, hogy neje — meghalt, a közönség élceinek vette a dolgot és nevetett, midőn pedig könyezni kezdett — kaczagott. Milyen mulatságos dolog is volt sirni látni azt, a ki csak azért él, hogy őket megnevettesse. Most válik meg, ez az idő megmutatni, mekkora művész, tud-e annyira uralkodni magánérzésein, hogy bohóckodjék, tréfáljon akkor, mikor a lábaihoz hulló koszorút azon gondolatokkal kell fölemelnie, miszerint jó lesz — — — nejeinek, a ki most olyan halvány, olyan hideg, és néma, mint a — sir!

E sors vár szerk. uram! körülbelül az én soraíra is. A „Lesi puskás“ rossz híre azzal alapította meg, hogy a „ridendo dicere verum“ elvéhez alkalmazkodott leveleiben s így sok oka van félni, miszerint e néhány komoly szót is — ki fogják nevetni. Az emberek mindig következetéseket abban, hogy az igazat nevetésnek találják, s Demosthenes vagy Bolond Miska nyelvén beszélni — egyre megy, ha azokban oly tükröt akarunk eléjük tartani, melyben hibáikat kénytelenekek észrevenni. Azért — másként sem lévén valami nagy barátja a név cserének, (a mi néha — köpenyforgatásnak is megjárja) rendes bőrömben jelenek meg a t. publicum előtt. Vigyorgó arcot ugyan nem fogok mutatni — hanem azért fogaimat látni vagy legalább érezni most is fogják némelyek.

A temetőből jövők — vagy inkább jövőnk. Nem annyian, hogy többen ne lehetnénk, de e kegyelet szegény kor szelleméhez képest mégis szép számmal gyűltünk össze, hogy felkeressük azt a csüdes, azt a nyugodalmat helyet, hol oly szépen s oly könnyen létesül, minek valósulása az életben nemcsak Rajxratok de Veltrathok bübcsesége által sem fog eszközöltetni soha s mit Balzac néhány szóval teljesen kifejezett: „L'homme est le même en haut, en bas et au milieu.“ Itt leomlanak a válszfalak, itt nincs többé születési, vagyoni, értelmi, különbség, itt mindenkinek meg kell elégedni azzal a társasággal, a mit úgy hinak hogy — férgek. De csak a sirban, a föld alatt jó létre ez, — a földön a gondos utódok fönntartják azt továbbra is. A koldus garasos keresztje mellé messzeragyogó márványemléket állítanak, s a lámpák ezreinek tündöklő fényével igyekszik néha a halott, néha saját árnyékukat elrejtteni.

Oh én nagyon szeretem a halottak estjét! Nemcsak azért, mert egyetértek Chateaubrianddal: La cendre d'un mort, quel-que fut de son vivant le décédé — est toujours sacrée, et la poussière des tyrans donne d'aussi grandes leçons que celles des bons rois — — — hanem azon érdekes — poesis és tanulságban egyaránt gazdag jelenetekért is, melyeket ekkor a temető nyújt. Az a tömérdek lámpás, mintha a sirok szellemei volnának s azok a sutgó imák, azok az ömlő könnyek úgy fájnak a szemlélő szívének s mégis oly édesek! Megragadó — a ki-

takombák ünnepeire emlékeztető lesz pedig ez nálunk azon, érsekatyánk áldásos működésének leg szebb eredményeihez számítható intézmény által, hogy a hívők körmenetileg jönnek a temetőbe s dal-mosság, bensőségben elérhetlen tökélyű egyházi énekeink elzengése által teljessé teszik a hatást. A lelkek rokonságát itt érezzük legmélyebben, — itt van a legmagasztosb testvérísülés. Mindenki átérzi azt a fájdalmat, ha szerettei élnek vagy máshol — messze földben pihennek is, — melyet az egyes sirok mellett térdelők arcain szemlél. Azaz hogy mindenkinek kellene éreznie, miután Plinius azt állítja: Nullum animal, quod sanguinem habet sine corde esse potest, de az tán az ő idejében volt csak úgy; azóta sok változott s az idő e szabályra nézve némi kivételeket hozott létre. Én láttam már anyát, ki gyermeke nyughelyénél állva, megelégedett azzal, hogy a márványlapon nagy aranybetűkkel olvasható: „sir atja anyja“ s nem tartá szükségesnek toilletjét derangirozni az által, hogy melléje térdel — — s fájt volna e látvány, ha szomszédjában nem láttam volna másikat, ki reszkető kézzel helyezé el a lámpát, melynek világánál tán beteg gyermeke mellett virasztott egykor — s oly beteg könnyeket hullatott, miszerint a dércsipe sárga fűszálak újra kiszöklülének. Én láttam özvegyeket, kik egész a nevetésig menő affectálással vitték szemlére fájdalmukat, melyet arczuk minden vonása szórakozottan koválygó minden tekintetük meghazudolt; — de láttam olyat is — ki nem jelent meg gyászruhában s mégis mindenki leolvassa halvány arcáról, hogy gyászol. Láttam sok hasonló ellentétet, de nem botrányoztam meg senkit, kivéve azon néhány művelt egyéniségen, kik föltett kalappal s oly kedélyes beszélgetés közben haladtak el a néma, vagy mosolyogva a könyező fájdalom mellett, hogy azt kelle hinni: ez állatoknak azért nincs szívök, mert vértök sincs; különben akarattuk ellen arczukba szökellene ez s pirulnának az olasz közmondásra emlékeztvén: „La superbia é figlia dell' ignoranza“ vagy Petőfy szavaira:

Egy szempillantásnál mi rövidebb?
Ember barátom, a te életed.
Rohanva jő az idő s elrohan;
Egy kezében bölcsöd pályája van
S másikban koporsódra szemféldel:
Kevély ember! miben kevélykedel?

A temető az „alázatosság“ temploma — s azoknak a fényes emlékeknek arany betűiben legvilágosabb magyarázata van e fogalomnak: ember! A földi boldogságból ez, mit a halál meghagy — — a gazdagnak, a ki különben nem hinné el Horácznak, hogy: Omnes manet una nox et calcauda semel via lethi; nullum saeva caput Proserpina fugit; ha mindjárt elkertülné is az életben, mit Tasso jósol neki:

Fortuna qua giu varia a vicenda
Mandandoci venture or triste or buone
Ed a volitropo alti — — —
Sogliono i precipizi esser vicini.

A szegény nem szorul ily figyelmeztetésre. Az ő sirfelirata ugyanaz, mit Jacopo Ortis kért magának: Era uomo e infelice! ő rajta beteljesedik, mit Hugo V. oly szépen mond:

Au matin de l'éternité
On se reveille de la vie
Comme d'un nuit sombre
Ou d'un rêve agitée —

Az ő kalauza a — vallás, ez kíséri a sirig, édesíti meg a halált, enyhíti fájdalmát s lezárja zugolódní készülő ajkait azon igérettel, hogy kiket itt elvesztett — nemcsak föltalálni, hanem boldogan is találni fogja, boldoggá leendő köztök magais...

Hanem hát az ilyesmi kemény beszéd a ki-

csinyhittek (nagy) füleinek s nem alkalmas arra, hogy népszerűvé legyen a Lesi puskás nro 2.

Pest, nov. 16.

Ha levelemet tárcza-íróink rendes modorában akarnám kezdeni, a mult napok fő-eseményeül felhoznám, hogy künn voltam én is fővárosunknak ifju, gazdag és mégis oly szomorú temetőjében, s figyelemmel kísérem a népet, melynek kebeléből száradunk romboló iránya a halottak iránti kegyeletet még ki nem szaggatá.

Nem szándékom azonban művelt olvasóimnak erkölcsi predikációt tartani, s kifejezni a vallási és polgári-kegyelet temérdek jó oldalát. Azt sem írom le, mert szinte tudják, hogy mily imponant tekintete van este egy nagy temetőnek, milyen a ke-repesi ut melletti is, midőn az tündériesen van kivilágitva, s a megkoszorozott, felékesített monumentális sírkövek, ezerekre menő változataikkal, egymásra árnyékukat vetik.

Édes atyám sirja felett könyvet ejtve, nevezetes férfaink nyughelyeit felkeresve, bucsut akartam venni a temetőtől. De képzeld csak, kedves olvasóm, a kinek „Lesi puskás nro 1. und 2. tekintet előadást tart Eger városának foyatkozásairól, képzeld csak: Pesten, hol — megkívánt biztonságunk- és kényelmünkért — évenként oly ropant városi adót szívesen fizetünk, Pesten halottak napján a temetőt csak életveszéllyel lehet megjárni, mert az a temérdek (50—60 ezerre menő) nép majdnem mind az első kapun jön be és megy ki egymást szorongatva, rongálva és szaggatva. Pedig mi könnyű lenne a rendőri kapitányságnak, mert hiszen két hatalmas kapuja van temetőnknek, mi könnyű lenne a bejáratot egyik, s a kijáratot a másik kapun eszközöltetni. Csak intézkedni kellene, előre és czélszerűen, s népünk követné, sőt itt is mint mindenhol megszokná a rendet.

Miért hiányzik nálunk majdnem minden nagyobb összejövetelnél a jó rend? miért ne lehetne azt könnyű szerével elérni nálunk is éppen úgy, mint más világ városokban, melyekre szüntelen hivatkozni kénytelenek vagyunk. Mert hiszen az érdeklött hatóságok közeg vezetőiben a jóakaratot mi sem vonjuk kétségbe, de valamivel több erély, mindenekbeni előrelátás, szóval nagyobb életrealóság bizony nem ártana!

A kapun való keresztül-jutásban tehát bordáimat, gyenge constitútiómat nem riskirozhatván, követtem az okosabbak példáját s temetőnknek még köfállal nem kerített keleti oldalán, az árkokra fektetett deszka-szálon jutottam ki. Sokan, kik a deszkáról nem tudtak, saltomortáléban gyakorlák magukat, de így is jobb volt, mint a kapunál.

Csak hogy azonban kijutottam, s hazafelé balaghaték, kísérvé K. S. barátomtól, ki ezelőtt néhány héttel rongyosan és éhesen tért meg Olaszországból. Egyike ő azon ifjaknak, kik másfél évvel ezelőtt, telve lelkesedéssel, a „magyar legióba“ közzítéként álltak be; s most — miután idegen érdekeknek többé eszközül nem szolgálhatnak, miután annyira magasztalt patrónusaik által quasi szétverettek, — megkegyelmeztetvén, kiábrándulva térnek hazafelé s elgondolják a költővel — mint már künn is gyakran, hogy „Itt élnek s halnod kell!“

Honnan is van, hogy más nemzetekkel ellenkezőleg, csaknem egyedül a magyar az, ki hazájától nem tud megválni? s ha csak önszántából, világ-tapasztalás végett, minden jónak szépnek és hasznosnak eltanulásaért megy is külföldre, alig néhány heti távollét után, keblében a so-várgásnál már sokkal többet, valóságos kint szenved, mert hazáját nem látja.

„Extra Hungariam non est vita!“ válaszolják

némelyek; de ez igen anyagilag és különben is furcsán hangzik; s én úgy hiszem, hogy künn levő honfiainkat nem annyira az itthoni jó élet vonza szüntelen haza, mint inkább valamit más.

Ha sorsunk beteg édes anyánktól kényszerít távozni, ugy-e hogy akkor sokkal inkább fáj a meszszelet, mintha őt egészségben hagyjuk hátra? Áll ez hazánkra is.

Van jó földünk, van mindinkább fejlődő gazdaságunk, bőség, vendégség és barátság mindenütt; de ezek mellett a haza mégis beteg, régi és újbajából oly nehezen bír lábadozni, hogy minden fiának és leányának kétszeres erővel kell őt támogatni és érte munkálni.

Ha azonban Isten és önerőnkől, (mert daczára némely új-dívatú példabeszédnek, részéről boldogulhatásunkra mindkettőt egyaránt szükségesnek tartom), mondom tehát, ha sikerülend egykor Magyarországot szellemi és anyagi jólétre emelnünk, ha rendben és megnyugtató lesz, akkor bizony külföldön a magyar ember is csak oly nyugodtan fog járni-kelni, mint például korunkban az angol.

S most jóvendülésünket abban hagyva, szóljunk a beköszöntött időjárásról, melynek szinte megvan az az igen jó oldala, hogy az embereket összehozza, egymáshoz szorosabban fűzi, szóval a társadalmat élénkké teszi és szülő-anyja lesz legtöbb jónak.

Fővárosi társaséletünk jelenleg kielégítőleg mozgalmas. Nem értem pedig ezalatt csupán a látványosságokat, a színházakat, Kettőn Henrik szép hangversenyeit, a pezsgő vérű tanulóifjúságot, s más ezekhez hasonlótárgy mozgalmat előidéző igen kedves és valóban szükséges tényezőket, hanem értem politikai világunkat is, melyben a lethargiát életem kezdi felváltani. Szavainak tanuja a napi sajtó s a mindenfelől szállongó hírek.

Pesten és Bécsben — úgy mondják — közelednek egymáshoz barátink és elleneink. Nem lármáznak többé vakon, hanem szép csendesen kezdik kihallgatni egymást.

Különösen eseményeké tekintendő uralkodó Ő Felségének főurainkhoz — a hitelintézet ügye alkalmával mondott, reményekre jogosító szavai; s a „Pesti Napló“ban közzétett october 20-ki levél, kitűnő szerkesztőjének b. Kemény Zsigmondnak erre adott válasz-cikkjeivel.

Midőn e szerint felvállalt tisztünk és hivatásunkhoz hiven, a nagyobb eseményeket regisztrálni kötelességünknek tartjuk, e lapok körén tulhágó hosszas értekezés és megjegyzések helyett csupán abbéli jó kíváncsúságunkat fejezzük meg ki, vajha minél előbb örömnapokra ébredne szép hazánk, melyet eddig a sors üldözött, de melynek népe, hogy igazán — tehát a költővel szóljunk: „Meggünhődté már a multat s jóvendőt!“

Legközelebbi levelemben kedves olvasóim s a szerkesztő engedelmeiből, egyebek közt Arisztides „Polgárosodás-áról akarok szólni, mert szó nélkül hagyni ez új munkát — nem lehet.

Viszontlátásig

Reményi Károly.

VÁROSI ÜGYEK.

Eger, 1862. okt. 30.

T. Szerk. úr! Azon számos adónemek közül, melyek birodalomszerte behoztattak s a nép vállaira rakvák, egyik a legfőbb alapon nyugvó — a fogyasztási adó, az ugynevezett akczi. És mivel ezen tágas természetű adónem így a legbizonytalanabb, időhöz kötött levágások, kimérések számbevételéből folyik, vagy is a legkisebb — habár nem önkaratu mulasztásnál keserves bírságokat von maga után, már a behozatal alkalmával igyekeztek is az illető fogyasztási adó alá eső községek a m. kincstár pénzügyi közegeivel szerződésre lépni, hogy a mindenesetre ez uton enyhébb megadózást sajátjukká tevé, a lakosságot egyes, többször mint nem, egyedül önhasznát kereső haszonbérő zsarnokságától megmenethessék.

Ily szempont vezérelte a diploma előtti városi hatóságot is, midőn a fogyasztási adóra nézve a pénzügyi igazgatósággal szerződésre lépett s ezt cselekvé az 1860-ik évben is. Így az okmány megkötött. Közbejövén azonban a kormányforma változás s ezzel kapcsolatban az alkotmányos élet, s mivel a nemzet magát az 1848-iki törvényes térre helyezni, ebben megerősödni vélte, Eger város képviselő testülete is azon, a magyar törvények előtt ismeretlen, de a megyei bizottmány által is nem fizetendőnek rendelt adó iránti szerződést felmon-

dottnak tekintette, majd később tünepélyesen felmondotta, de ezen felmondást a budai országos pénzügy igazgatóság azon indokból el nem fogadta, mivel a kifizető határidőt a város nem tartotta meg. S mivel az Ő Felségéhez intézett felirat a fogyasztási adónak elengedését nem eredményezé (sőt mivel a felirat bélyegtelen volt, ezért esonkítási „Zahlungsauftragot kapott a város), az jelen évi január 15-éig a helybeli es. k. adóhivatal, azon időtől fogva pedig a város által szedetett be.

A jelenlegi hatóság ezután okulva a multon, de szerintekeze különösen a volt alkotmányos városi képviselő testület m. évi september 29-én 349. sz. a. hozott határozatához, a felmondási határidő közeledtével f. é. július 26-án tartott teljes tanácsüléséből a fenálló szerződést folyó év november 1-étől kezdve semmisnek s hatályon kívül lenni nyilatkoztatta, remélvén, hogy az illető ügydöntő forum méltányolva a városunkat közelebbi években ért gyászos elemi csapásokat, Egernek kedvezőtlen fekvése miatti elzárt helyzetét, s a fogyasztásnak naponkint tapasztalható csökkenését, a várossal alkudozásba lépni s az eddigi 22000 frt évi összegnél kevesebb haszonbérletért a kérdéses adónem kezelését átengedni hajlandó leend.

És a körülmények valóban oda mutattak, hogy az elsorolt indokok s a tulos fizetési lehetlenség jajszava illetékes helyen meghallásra találtak; mert az itteni igazgatóság a budai directió rendeleténél fogva egy biztosát küldé ki, hogy 10% engedményt ajánlván, a szerződést a várossal mindenesetre kösse meg. Ezen biztos meg is jelent f. é. september 16-án a város közházánál és mivel a közgyűlés tartása felsőbbileg még mult évben betiltatott, főispáni helytartó ur ő méltósága engedelmével és egy megyei kiküldött biztos jelenlétében összejött köztanácskozmány öszhangzó és egyetértő határozata folytán a szerződést 186²/₃-ik évre meg is kötötte s a városi hatóság összes s több tanácskozmányi tagokkal alá is iratta; még oly kedvező feltétel mellett, hogy az eddigi haszonbérleti összegből — bár a felsőbbi jóváhagyás fenntartása mellett — 15%-it leengedvén, jövő évre 18700 fót fizessen a város.

A hatóság ezen szerződés létrejötte után minden reménnyel és a város érdekében helyes cselekvés tudtával nyugodtan várta a szerződés megerősítését; e helyett azonban egy sürgető s rövid záros 3 napi határidőt kitűző szorgalmazás jött s a város ebben nagyobb ajánlattételre szólították fel. A határozat ekkor igen kétes lön, valóságos oly pont, mely Scylla s Charybdisnek méltán nevezhető, mert találkozott még a sürgető részről is oly köpönyegváltó álpróféták, kik sügva ajánlották, maradjon makacsul a város első ajánlata mellett, mert egyéb vállalkozó ugy sem lesz; de a folyó hó 5-ére egybehívott 3-ik köztanácskozmány kellőleg méltányolva a szóokok által felhordott indokokat, s a nagyobb ajánlatnak megtagadása esetében bizton várható következményt, elhatározta, hogy végajánlatul 20,000 frtot megajánl, s hogy ezen határozatát a pénzügyigazgatósággal a városi hatóság közölje; e végre újra szerződés iratván alá.

A most már bizonynyal várva várt megerősítés azonban — daczára annak, hogy a helybeli pénzügyigazgatóság bizonynyal felsőbb utasítás folytán maga ajánlott 10%-től leengedést — nem érkezett meg; de igen is azon levél, melyben a város ajánlata a budai orsz. igazgatóságtól visszutasított s melyben a folyó hó 30-ikára hirdett árverés tudul adatott oly megjegyzéssel, hogy ezen árverésben mint bár ki másnak, Eger városának is szabadságában álland résztvehetni, vagy pedig ugyanazon nap reggeli 9 órájáig egy 2200 frtnyi bánatpénzzel ellátott ajánlatot benyújtani.

A tanácselnök mihelyt ezen értesítést kézhez nyéré, azonnal sietett a város kapujára kifüggesztett hirdetmény s az illető fertálymesterek által a város közönségét köztanácskozmányra — a tanácsnak a kérdésben forgó fontos ügybeni eljárása kijelölése végett folyó hó 28-ra összehíni, mikorra is igen számosan jelentek meg mindazok, kik városunk érdekét, közügyei szentségét tartják minden egyéni vélemény felett állónak. Ezen tanácskozmány méltó fájdalommal értesült a mult hason tanácskozmányának a lehetőség legfőbb fokán alapuló ajánlata visszutasításán s a feletti megilletődését jegyzőkönyvbe igtattatni rendelte, de emellett hogy egyrészlől eddigi határozatához következetes, más részlől pedig

az annyi csapást szenvedett és számos oldalról szorongatott városa érdeke és java iránt kötelességű figyelemmel legyen, és számba véve azon körülményt, hogy a bérléssel közhir szerint vádolt egyik egri polgár nyilt s tünepélyes vallomása által a hir ellenkezőjét bizonyítá be, mig egy örömmel fogadott nyilatkozat szerint a város és a haza iránti törhetlen hűségben a történet lapján ragyogó Eger városnak nem találkozhatik egyetlen oly lakosa sem, ki épen nem a m. kincstár, hanem egyedül önhaszna miatt saját városa megrontására törekedjék, — Török Sándor polgármester elnöklete alatt Végh József, Bohács János, Mészáros István, Ringelmann Antal, Ürményi Antal, Bóta Bernát, Urbán Pál tanácskozmányi tagokat s Károly Károly városi fogyasztási adópénztárnokot szükségesnek látá felhatalmazni olykép, miszerint a haszonbéri árverésnél személyesen jelen lenni, a város javát és érdekét szemelött tartani — teljhatalmu intézkedéssel felruházva — legyen megbízatásuk egyedüli czélja.

A kiküldött bizomány a tegnap záros ajtók mellett tartott titkos ülés után a helybeli pénzügyigazgatóságnál foganatosított árverésnél teljes számban meg is jelent, hol egy gyöngyösi izraelitán kívül más vállalkozót nem talált, és miután a megkezdett árverésben a kikiáltási 22000 frtra a zsidó ajánlatán felül 100 frtot megígért, ezen árban a haszonbér a városra csakhamar ráültetett. Hátra volt még azonban a tényleg ma reggel benyújtott, de az igazgatóság által folytonosan elhallgatott „Offert“ felnyitása, melyből kitűnt, hogy bizonyos Beck András nevű jászberényi izraelita a városi fogyasztási adó egy évi, haszonbérletéért 24879 frtot ígért meg. S így a bizottmány előtt kijelentették, hogy nem az árverésnél legtöbbet ígérő város, de Beck izraelita a haszonbérő.

A teljhatalmu v. bizomány azonban e végletnél sem veszté el reményességét s különösen ügybuzgalmas polgármesterünknek a zsidó terveit keresztül járó eszélyes fogásaival oda vivé az ügyet, hogy az ujdonsült haszonbérő bérletéről leköszönjön. E drága szívességéért eleinte 3000 frto eskát kívánt; később azonban ezen rebachtól is — szelét vevén a közfelindulásnak s nógatva különösen a helybeli izraeliták által — lemondott; melynek következménye lön, mikép a város is kényszerűségből megajánlván a 24879 frt évi bérletet, a fogyasztási adónak ez évre ismét urává vált. Hogy ezen összeget a kezelőség behajtani képes leend-e: a hatóság erélyes támogatása és a lakosság ügybuzgalmas készségétől leszen föltételezve; de reméljük, az illető érdeklettek nem feledendik: miszerint a vállalkozó nagy szellem meggátoltatott azon nemes (?) szándokában: hogy az egri pinceszéket — lepecsételhesse.

Hogy egyébiránt a vállalkozó nagy szellem mily áldások között távozott Egerből — éjnek idején: minden újságírói pontosságunk mellett is feleslegesnek látjuk regisztrálni. i. r.

Cseléd-ügy Egerben.

I.

sz. — Ha az amerikai szabadság, független élet, és ebből keletkező viszonyok és szokások lassankint egész hozzánk szívárogván, egy vagy más helyen s tekintetben mutatkoznak valahol, ugy az nálunk a cseléd-ügyben történik legfeltűnőbbben.

Alig hiszszük, hogy a fővárosnak a körülmények kényszerűsége, s főleg — mint a „Polgárosodás“ hirhedt írója mondaná, — a civilizáció ropant mérvű, átkos (?) emelkedése okozta elkapotttsága az emberek azon osztályának, mely az alsóbb minőségű házi s gazdasági foglalkozásokat tüzte föladatául, vagy nyerte hivatásul, s azoknak elvégzésére szegődség által kötelezi magát, — nagyobb volna, mint nálunk, vagy bármely kisebb provinciális városban, hol a cseléd-ügy rendezése mindeddig a pium desideriumok hosszú sorába tartozott.

Sőt többet mondunk. Nálunk a cseléd-tartó gazdák s a szolgaszemélyzet közt teljesen fordított viszony van; itt az ur valódi sklávja cselédének; mert számtalan szomorú tapasztalat igazolta már be, hogy nálunk a jó cseléd ritka, mint a fehér holló, s a cseléd-tartó mindig el lehet készülvén azon kellemetlen eredményre, hogy hasznavehetlen cselédét, kit elküldeni kényszerült, egy még rosszabb, még tudatlanabb s haszonvehetlenebb követendi.

De még bosszantóbb, még kellemetlenebb ama lealázó kényszerítés, ama kényszerű függés, mely

II. T. S. hallottam — legdudoltatni és szint sajátos de pillanatban felköttem is iránt nyit én hallottam csupán arról te től tanulta, s hőknek élő emberek. Az egész

„Ároks
Ki anna
Amott
Ugy me
Öcsém,
Széd
Sátorfá
Fikkom

Ha igaz az természetünkről“ (remek értekezés természetek miszerint, mind igaz történetre erkölcsre, dek mindeneszedelem pasz fejedékozsok. Pájjaszság szívében van-e e dalna nem fiződik-e den további ész

Egy ma

Kedves bádat vasárnap holnap-után m Fállbam Ülissem — egbejár hozzám és iromba kedlefelé a parton vasbőr-csutorácsin lett.

Szép, mel leányok, kik kezés mellett ajtóm előtt — résztek a fehér tudtuk rávenni hogy vén korlcabaretben dő radságba kertmár a gőzhajót orlájával rep szokott hajóbe hamar elhárít kan zügödudok jártunk, mikor lyekben e tájr kegyeletes vág tunk beszélni. meg, sőt leveg dusan. Én rés sebbeknek tal rakott kopár „az öszvér fel közöl kivirító fakó szentján buja gazdags ragadják a rid ujdonságuknál nes, Antibes, M is város, har magasra hajto

*) Örömmel magán-leveléből

TÁRCZA.

Egy régi dal.

II. T. S. jászöldi barátomtól már évek előtt hallottam — leginkább kedélyes összejövetelekben — dúdoltatni egy ugynevezett nótát, mely részint sajátos dallama, részint szövege miatt, első pillanatban felkeltette figyelmemet. — Kérdésködttem is iránta: van-e több belőle annál, mennyit én hallottam? de arra nem tudott válaszolni, s csupán arról tett bizonyossá, hogy öreg emberektől tanulta, s hogy a jászságban kétségkívül vannak élő emberek, a kik azt mai napig is — danolják. Az egész egy népdal töredék, mely így szól:

„Árokszállás alatt a nagy veszedelem,
Ki annak az oka? kopasz fejedelem;
Amott megyen egy nagy tátos,
Ugy megugrik, mint egy láncos,
Őcsém, pikóm!
Szedd fel furód, kalapácsod,
Sátorfádat, tamburádat,
Fikkom az anyádat.“

Ha igaz az, mit Erdélyi János „Népdalköltészetünkéről“ (I. Népdalok és mondák II. köt.) írt remek értekezésében mond, hogy t. i. „a népköltészetnek egyik fő érdeme a valóság, miszerint, a mit benne találunk, az mindig igaz tény, azaz: ha valami benne történetre vonatkozik, az történet, ha erkölcsre, az erkölcs stb.“ úgy fenirt töredék mindenesetre figyelemreméltó. „A nagy veszedelem Árokszállás alatt“ — „a kopasz fejedelem“ kétségkívül történeti vonatkozások. Pájer Antal barátunk, ki jelenleg a jászság szívében lakik, könnyű szerrel kikutathatná: van-e e dalnak folytatása? s élő szövege van-e e dalnak folytatása? s élő szövege van-e e dalnak folytatása? — Addig tartózkodom minden további észrevételtől. Közli: M. G.

Egy magyar író levele a francia partokról. *)

Monaco, oct. 20. 1862.

Kedves barátom! Folyó hó 12-iki szives soraidat vasárnap reggel még Nizzában vettem, hová holnap-után megint visszatérek.

Féllábam már a csónakban volt, mikor az én Ülisse — egy nagy bronzos congó szerencsen, ki bejár hozzám takarítani — leveledet magasra tartva és iromba kedélyességgel vigyorogva szaladt vele lefelé a parton. Jutalma utitársam ezüstfedelű szarvasbőr-csutorájából egy kupak sötétsárga rostopcsin lett.

Szép, meleg nap volt; a vörös stimflis halaszleányok, kik méla tengerészdal és harsány nevetkezés mellett egész héten ott szövik-fonják a hallót ajtóm előtt — örülve az innepnek, renyhén heverésztek a fehér porondon s csak sok szép szóval tudtuk rávenni az egyiket, kit Madillonak hittak, hogy vén korhel apját, ki a „Virágos tavasz“ című cabaretben dözölt, előszólítsa. Nem kevesebb fáradságba került rávenni az öreg Beppót, hogyha már a gőzhajóról lemaradtunk, moesos sárga vitorlájával repítsen át délutánra Monaco. De a szokott hajóbr — másfél lírával megtoldva — csakhamar elhárította a nehézségeket, s Madillon halak zügödölő barcarolja mellett már Antibesnél jártunk, mikor kedves soraid végére jutottam, melyekben e tájról, ahol én most lézengek, azon édes kegyeletes vágygyal szólasz, mint a távol felől szoktunk beszélni. És ez a vidék a vágyat nem is esalja meg, sőt levegőjében, földjében, népében megfizeti dusan. Én részemről a francia partokat kedvebbeknek találom, mint képzelem. Az olajfával rakott kopár esucsú barna hegyek, melyek ormán „az ösvér felhők közt bolyong“, a sötét zöldág közlő kivirító czitrom, narancs, a hamvas füge és fakó szentjánoskenyér, s általában a déli természet buja gazdagsága, fűszere, lehetlen, hogy meg ne ragadják a rideg éjszokról jött vándort már csak újdonságuknál fogva is. Aztán maga Nizza, de Cenes, Antibes, Meuton, egész Monacoig: egyik sem is város, hanem inkább virágos kert, rakva a magasra hajtó rózsza, oleander, aloe, magnolia, ca-

*) Örömmel közöljük jeles tollú fiatal írónk ezen egyik magán-leveleiből vett töredékeket. Szerk.

tus, babér, indiai szagos pukkanó, szegfű, tubarózsa és nefeles temérdek erdejével, nem említve azokat a virágokat, melyek nevét, mint határozottan desperatus fűvész, nem ismerem, de illatát szivom s gyönyörködve érzem. Erre le már minden udvar a legpompásabb park, melyek, a szó teljes értelmében — megfűszerezik a levegőt; főleg roppant sok a rózsza mindenféle faja, a szenvedő halványárgától a legsötétebb és legfölséges vörvörösig. Az indiai pukkanó, mely nálunk csak törpe gyökér és aug. közepéig ha nyilik, itt már fává magasul. Egy elég belőle, hogy illata megjárjon egy udvart; az idevaló kertekben a kerítés rendszeren ebbe van foglaltva s bódító jó szagával eltölti az utcát. Csoda-e aztán, ha ily helyen még a közönséges sorsu ember sem oly durva érzéki, mint nálunk? A nyilvános épületek, sétaterek, disztvények befolyása a közérkölségre bizony nem fictio; és nem mondok sokat, ha azt állítom, hogy itt a bakancsosok közt gyöngédebb és dícséretesb társaságot látni, mint Pesten némely nagy political lap szerkesztőségében. Idejárul még a balzsamos jó levegő, mely az erdélyi bérczek ködös őszi gőzköréből jöve, azt a hatást gyakorolja az emberre, amit egyedül a jó francia bor: fölemeli a kedélyt a nélkül, hogy a testet lenyomná. S a ki aztán az imposant, nagyszerű kilátásokat szereti: annak számára ott van a tenger beláthatlansága.

Mindezt lerajzoltam kedves barátom! kedvelem is ezt a földet nagyon; de szóm nem azt teszi, hogy számomra itt volna a non plus ultra. — Mert én, tán mint hegyes ország szülőltje, jobban ragaszkodom a vadregényeshez, semhogy a Dél-tulbő tengésű, buja természetéhez. Nekem tetszik Gräfenberg zord vidéke, hol a sötét fenyves csak gyéren ereszté keresztl a napsugárt; a Maros környéke Déva körül; Hátszeg, Vajdahunyad; a Zs. kies, mosolygó völgye, a Cserna, a Strigy melléke; hol oly hüsen, de oly frissen tütötleg fú a szél a Retyezát havas kalapja alól; hol nem ily forró a naplángja; de ép azért lombgazdag az erdő s mély az árnyék. Ennélfogva mindazon helyek közt, melyeket bejártam, leginkább elragadt a Salzkammergut kristálytiszta havasi patakoktól átszegett panorámája és a Genfi tó Lausannál. Nézz szélylyel esüdes, verőfényes őszi reggel a lausannei székesegyház udvaráról, s azt gondold, hogy amit lenn látsz, nem is geographiai fogalom, hanem egy feltámadt búbajos gyermekkori álom.

Erre leebb, a tenger szélén, dicső a kilátás és megkapóbbak a táj nagyszerű körvonalai, de a vidék rajza közelről sivár. Az olajfa hosszukás, ritka levelei nem adnak árnyékot, sem az alacsony füge; a barack, mandula nem simul az anyaföldhöz, honnan táplálékát veszi, mint ráborulnak a mi fáink; a pálma koronája magasra nyúlik, de rideg, miképp a — koronák... mindegyiknél többet ér a — cserkoszoru!

Hanem a nép nagyon jó itt Nizza körül; kedélyes a nélkül, hogy émelgős volna mint a bécsi, és szeret dalolni. Sokszor elhallgatom az öszvérhajók énekét, néha le is dictáltatom; elmondják szívesen, — nem oly vadócok, mint az erdélyi oláhleányok, kikkel pedig jobban tudtam beszélni, mert a nizzardok valami olasz és francziából gyurt darabos tájnyelvet használnak s az olasz szót alig értik. Kacagnál, ha a hegyek közt látnál, a mint számárháton ügetek: fekete frakkban, sárga papucsal, hárton nyakkendővel és fehér napernyővel. Ländlich-sittlich!

A nép költői kedélye már a cabaretek (koresmák) elnevezéséből is kitetszik. Az egyik Nizzában: „A szép kilátáshoz“ van címelve, a másik a „Virágos tavaszhoz“; itt Monaco-ban a „rózsabokorhoz“. Menjünk Morvába vagy Siléziába, s akár nézzük Pest német eredetű fogadóit: „Veres ökör“ „Bakkecke“ „Rongyos lámpás“ s többeféle. Nem világosan jellemzi ilyesmire a különböző izlést és erkölcsöt?

Különbén Nizza nagyon szép nagy város, a természet és polgárisodás áldásaival egyképp gazdag; kiterjedt üzlete, könyvesboltja sok; nyomdái, kapós napilapja, friss csurgói, sétányai egyremásra; számos casinoja, két színháza s eleven közléte és — csinos hölgyei. A szellem inkább olasz, noha a nyelv tulnyomólag franczia; az annexiot most is fálalják, minek egyik oka: mert a francia kormányadója nagyobb, mint az olaszé: Nervus rerum... Garibaldinak itt is nagy neve van; a genuai uton nem egy helyen olvastam a falra írva: „Viva Giu-

seppe“, pedig ez a prefet urnak kevésbé tetszik, (s közben legyen megjegyezve: Franciaországban a helyhatósági nyomás rendkívül nagy. Pedig ez a zsarnokság tősgyökere). A nizzai nép büszke fiára.

Egy könyvárusnál talákoztam Garibaldi testvérével, ki itt ház- és földbirtokos. Bátyjához külsőleg igen hasonlít. Másképp nagyon lelkes férfiúnak látszik, de, ha nem csalódom, ő sem nagyobb politicus a caprerai Cineinnatusnál.

Itt egy orosz hajóskapitánynál vagyok, kivel nem rég ismerkedtem meg s kinek családja a telet Monaco-ban, Europa legkisebb országának 800 lakóju fővárosában tölti. Maga a kapitány rövid időn indul a Fekete tengerre; egyelőre úgy volt, hogy én is elkísérjem Odessába, de körülményeim kényszerítnek az expeditiót „jövő évre“ halasztani: ad graecas calendas. Igen derék emberek ezek az orosz urak; nekem tetszenek; irodalmuknak pedig épen különös imádója vagyok, hanem kormányzasi elveiket csak tartásuk maguknak; — mondtam nekik is. A kancsuka nem jó mulatság.

Azonban Monaco 800 lakosa mellett ne véld valami füstös, szalmafüdeles mezővárosnak, mert biz ez ékes épületei, több szép kávéháza, nagy casinoja, színháza, mulató-kertjei, könykeresése, lapja és ipara által sok magyar várost kiütne a nyeregből, melyek lakosságának száma egy O-val meghaladja az övét. A téli saison alatt a nizzai angol és orosz telep tekintélyes kis része gyűl ide által, melynek illő uri ellátására az élelmes városka mindent megtesz. Van itt aix-i olaj, arlati kolbász, strassburgi pástétom, lyoni sör, marsalai bor, parmai viola, s minden szükséges valamint fényűzési czikk nemesak a konyha, hanem a salon és toilette számára is.....

Vida József társalgásának gratulálok. Ő nemesak kedves költő, de egyszersmind olyan szerencsés ember, aki mindenki szívét megtudja nyerni anélkül, hogy — mint emelkedett és független szellem — egyéniségét e miatt föláldozná. Csak zaklassátok, hogy dolgozzék többet a családi boldogság meleg tűzhelyénél, mint Pesten a kedélygyilkos peresztés és újdonságolozás közepette. Mondd Vidának szives üdvözlétemet, ha ugyan ő, mint professor — comme il faut — egykori papirosuszító „vasárnapi ujság“ hátramozdító collegájára és több izben kiesapott diákra emlékezni nem restelli.

Utolsó leveledben csodálkozol: hogy, ki Jósika Kálmán lapjára a „Kr. lapokban“ — noha álnév alatt — csaknem anathematá mondtam, most mégis a „Szépművészeti csarnok“ munkatársai közé engedtem magam iratni és azt kérde: „elhamarkodás-e vagy következetlenség?“ Pas de deux, édes Imrém! Én, ki az ügy érdekében szeretem az igazat tartalék nélkül kimondani, igen gyöngye legénynek tartanám magam, ha az alkalmilag rám eső megróvást is nem tudnám elszenvadni, és tévedésemet bevallani. Jelenleg azonban nincs ok megrovásomra, amint két szóból kitetszik. Hibáztattam t. i. a „Szépművészeti Csarnok“ combinatioját, mert a szerkesztőségben nem találtam elég zálogot arra névve, hogy, vállalatától az irodalom valami lendületet remélhessen, és általában, hogy a lap, a meglévők hiányait pótolva, szükséget töltsön be. De e negatív kifogás mellett nem állítottam a „Sz. Csarnokot“ oly kártékony színben elő, hogy bele tisztességgel dolgozni ne lehessen csak úgy, mint a már meglévő lapokba. Megvallom — én azokkal sem vagyok megelégedve, de azért — néhányszor kivéve — irni számukra nem tartom épen véteknak, eszembe jutván Józsefcsászár szava, — kiegyeszer azt mondta volt: „Ha magamhoz való társaságot akarnék keresni — mehetnék az augustinusok kriptájába.“ Ott van a csász. sirbolt. Idejárult még Jósika hozzá intezett levele és szóbeli nyilatkozata, mely egyenesen az én nézetemhez csatlakozott s mint egyszerű munkatársnak közreműködését lehetővé tette. Tehát csak látszólagos a következetlenség, de még is van egy paraszt-hajszál különbség; kérlek, magyarázd meg azt másoknak is, kik egyelőre nem akarnak megérteni a dolgot. Mig saját organumunk lesz, addig, ha némán nem akarunk vesztegelni, kénytelenek vagyunk a jobb törekvési lapok útján érintkezni a közönséggel.

Jó szerencse veled! ölel kőborló pajtásod

Zilahi Károly.

HIRDETÉSEK.

BIZTOSITSUNK!

Az ismét gyakori, pusztító tűzvész alkalmából bátor vagyok figyelmeztetni a t. birtokosokat, miszerint hazai jeles intézetünk, **az első magyar általános biztosító társaság** e részbeni jótéteményét igénybe venni, s az épületeket, valamint a természetnyelveket biztosítani sziveskedjenek.

A fen tisztelt hazai jótékony intézet alolirt egri ügynöke és felügyelője teljes készséggel ajánlja fel szolgálatát a tűz és az emberéletére szolgáló biztosítások felvételére, s reményli, hogy valamint eddig, ugy ezentul is a jó ügy előmozdítása tekintetéből elvállalt ügyködése pártolásra találand.

Ajánlom továbbá a már megnyitott és sikeresen működő **Tudakozó-intézetemet**, hol is a t. közönség igényeinek megfelelni legfőbb törekvésem leend.

Van szerencsém egyszersmind a nagyérd. gazdaközönséggel tudatni, miszerint **Vidats István** gazd. gépgyárának hevesmegyei ügynökségét szintén átvettem, s nálam az említett gyárban készült mindennemű gazdasági gépek és eszközök kaphatók és megrendelhetők. Különösen a közeledő téli időszak alkalmából, s tudván azt, hogy a jelen évi szűk takarmány-termés annak szecsakávali pótlását teszi szükségessé, tisztelettel jelentem, hogy a legújabb szerkezetű s czélszerű szecsakavágó gépek kellő választékban s a lehető legjutányosabb áron nálam megszerezhetők. Eger, jun. 1-én 1862.

Gosztonyi József, s. k.

lakásom van a megyeház mellett Zábráczy-féle 270. sz. házban.

2

VIRÁGGYANTA (Blüthenharz)

a házi-állatok terméketlensége ellen,

mint: **ménlovak, kanczák, bikák, tehének, sertések, juhok és kecskék.** = A vele eszközölt kísérletek folytán mindig biztosan hat, s azért legjobban ajánlható.

A raktárnok uraknál e szer jószágáról számos bizonyítványok állnak megtekintésre.

Árak: ménlovak- és bikákra nézve **60** kr; kanczák, tehének, sertések, juhok és kecskére nézve **50** kr a. é. — Továbbá:

A korneuburgi

M A R H A P O R,

lovak, szarvasmarhák és juhok számára

jónak találva több évi kísérletek által, s egyszersmind a porosz király ő Felsege lóistállójában, s Felsegének vezérőrnagya s főlovászmestere ő nagyméltósága meghagyása folytán Willisen ur sokszoros próbáinál, dr. Knauer I. osztályu gyógyszerész és az összes királyi istállók főlorvosa elismerése szerint, mindig:

LÓNÁL: torok-, mirigy, bélgörcs, étvágyhiány eseteinél, s különösen a lónak teljes épségben s tüzesen tartására.

SZARVASMARHÁNÁL: vértejelésnél s a tehének felpuffadásánál (szeles has), kevés vagy rossz tejelésnél, melynek minősége ennek használata után meglepőleg javul, — tüdőbajoknál; borjuzás alatt ennek teheneknél alkalmazása igen előnyös, valamint a gyenge borjuk is láthatólag fejlődnek ennek beadása miatt.

JUHNÁL: máj-métely elhárítására, az altest rothadásánál s más bajainál, hol a tehetlenséget tönkre teszi.

Valódi minőségben kapható:

EGERBEN: Steinhauser urak kereskedésében.

GYÖNGYÖSÖN: Kocziánovics József gyógyszerész urnál.

Figyelmeztetés. A gazdasz urak különösen arra figyelmeztetnek, miszerint a **valódi korneuburgi marhapor minden csomagja** három éremjeggyel van ellátva, és a korneuburgi kerületi gyógyszerész cégét hordja. 4—6.

Cseléd-ajánlás ügyében

Tisztelettel értesitem a cselédartó t. gazdákat, hogy Egerváros tanácsának f. é. oct. 22-én kelt 1777. sz. végzése folytán közérkölciség szempontjából az eddigi cselédhajhászokat, eddig minden rendőri felügyelet nélkül üzőtt foglalkozásuktól eltiltotta, s **a cseléd-ajánlás jogával kizárólag alólirtat, mint különben is a szab. tudakozó-intézet tulajdonosát ruházta föl.** Midőn ezen joggal rám háramlott kötelességemet lelkiismeretesen teljesíteni főtörekvésem leend, egyszersmind e részben a t. közönség meglegedését és bizalmát kinyerni s megérdemelni iparkodom. Ennél fogva felkérem a cselédartó gazdákat, miszerint cseléd felfogadás esetében hozzám fordulni sziveskedjenek.

Gosztonyi József, s. k.

az egri szab. tudakozó intézet tulajdonosa.

2

Hirdetmény.

A báránysoron levő ugynev. „**Bárány**“ korcsma-épület előnyös föltételek mellett szabad kézből eladó; vagy a jövő 1863-dik év elejétől bérbe adandó. Értekezhetni Békeffy Lipót furdősnel, vagy Ceisler Lajos kereskedésében. (Haltér 239. sz. a.) 2—3

A t. Szülékhez!

A Giliszták és Gilisztás-betegségeknek legbiztos és jóhatásra minden egyéb szereket fölülmuló gyógyszere a Kröczerféle „**Giliszta Csokoláde**“ kapható Ertinger, Ignác és Veszely János gyógyszerész uraknál. 2—3

Hirdetmény.

A Börtön-utczában, a „**Korona**“ vendéglő melletti Schaffnerféle házban öt szoba, kamra és konyha **együtt**, vagy **két** részre osztva minden órán jutányos föltételek mellett bérbe adandó.

Ugyanott a legjobb minőségű gypszena eladó, és pedig egy 10 fontos részlet 24 kron, mázsáinkint 2 firt 20 kron o. é. 2—3

Eladó ház.

Város 4-dik negyedében, 661. sz. alatti Hentschféle ház szabad kézből eladó. Értekezhetni ugyanott, a tulajdonosnál. 2—3

Eladó borok.

Kitünő veres bor 1 cilinder . . .	1 firt — kr
Finom „ „ „ „ . . .	60 „
„ fehér „ „ „ . . .	60 „
Schiller „ „ „ . . .	40 „
Veres „ „ „ . . .	40 „
Veres, fehér, schiller . . .	32 „
Finom szilvorum . . .	1 „ —
Kaphatók:	Gröber és fiánál

Hirdetmény.

Közhirre tétetik: Borsod megyei Bába helysége határában Miskolcz városától 3—4 órai távolságra 236 holdat tevő tagosított kül-és belbirtok 4 szobájú lakó házzal gazdasági épületekkel ellátva e folyó év bevégtével haszonbérben adandó; bővebb föltételek megtudhatók alólirtnál (Egerben Ispota-köz Gilányi-féle ház) vagy Bábán a mostani haszonbérő özvegy Serki Istvánné asszonynál azzal, hogy ugyanott széna, nád és különféle szekerek készpénz fizetés mellett a tulajdonos részéről eladandók. Kelt Egerben november 7-kén 1862.

Okolicsány Károly,
jóság tulajdonos.

Hirdetmény.

A debrői uródalom részéről közhirre tétetik, hogy a kápolna-gyöngyösi országút mentében lévő **balpüspöki vendégfogadó** állással és hozzátartozó épületekkel együtt Kompolton a felügyelői irodában november 20-án reggeli 9 órakor tartandó árverésen 1863. évi január 1-től kezdődő 3 évre haszonbérbe fog adatni.

A bérleni kívánók tehát a kitzított árverésre bánatpénzzel ellátva ezennel meghívottak. — Kelt Kompolton, 1862. évi nov. 3-án.

Schik Ignác,
jóság-felügyelő.

1—2

Hirdetmény.

A vereskut utczában 884-ik sz. a. egy 3 szoba 2 konyha, éléskamra, istálló, pincze, felszer, és kertből álló ház készpénzért eladó. Értekezhetni ugyanott. 3—3

Hirdetmény.

Város 2-dik negyedében Partközben 64. sz. a. Stész Ferencz-féle ház kedvező föltételek mellett eladó. Bővebb tudósítás nyerhető Vavrik Endre takarékpénztári ügyvezetőnél. 3—3

átallja a p
gyapju gya
az is, hogy
jőhírben, hit
nyervágybó
s a helybeli
nánt árulja
melési ág és
Hát há
a készpénzz
némely rész
pénzt, nagy
ságait! Epe
hogy bonn
nek fel; a
nem tudó k
dező kamato
az uzsora al
Tisztátl
mindenitt. S
áldott orszá
birhatná táp
ságot, s így
egymás rová
ben a termel
arányban a
mazásaival,
lenségek. S
bőség esalja
gyó szerenes
lenségeket h
kább öregbit
Mindez
mindenkor m
nak eleitől f
tanyázhatik
zelem annál,
gosan és mé
testület, sem
talunk soha.
legtovább is

— B. F
radi kath, p
prépost, is
nap előtt
f. hó 4-én,
meghaláloz
— Fái
Darvas Jud
órákor jobb
éves életéne
áldozá: for
konait, jóté
volt. Hült te
tek örök ny
vai felett!
— Sz
főkáptalan eg
városunk egy
polgára, mult
ván, itt, oct. h
szélhűdés köv
lázozott. Szom
családja, rok
elhunyt fájdal
— Jeles
betegsége mia
nyeit későbbre
zettől is megf
— Az egy
igazgató-taná
sz.-László-társ
ez intézet kat
ségét.
— A „Sz
le mi röppe
s tapasztalatd
kit egy idő óta
nemsokára is
czime: „Vázl
— Hibása
a magyar-irók
sorsjátékhoz ny
közül egy ser
egy etlene

